

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. . . . 2 cèntims.
 Fòra de Palma " . . . . 2 1/2 "
 Números atrassats " . . . . 4 "

Sonará cada dissapte, si té vént a sa flauta.

S'envian es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració: Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conta de 16 números.

DUES CANDELES.

(ORIGINAL D' ANDERSERI.)

Axò era una hermosa candela d'aquelles que a ses cases de señó empravan en temps primé, abans que ses lluentes y delicades *espermes* haguessen trèt de sa cuadra bona sa cera qu'avuy solament viu arreconada a ses Iglesias. Era blanca com la tefa de la neu, y tota orgullosa de sa séua noblesa y des séu rango, deya entre sí mateixa:

—«Som de cera, ses bèyes m'han donat vida amb sa lleccó de flòrs oloroses, y ets homos han fèt mòl-los per donarmé forma. Fas més bona claró y dur més que totes ses castes de llum conegudes» (encara no havian inventat es gas, ni sa llum elèctrica; y des petròleo... no'n parlèm) «y quant no visch à un salomó de crestay, al manco brill à un canalòbre de plata.»

Una candela de sèu qu'estava en es mateix rebòst, respongué:

—«Si qu'es veritat que vius dins s'opulència y brilles y triufes; en camvi jò sé ben bé que som pòbre y grossera, que m'fèren de greix de moltó, y si empraren es mòl-lo, va essè depressa y sense mirament; emperò, ¿qu'hey fa? Axí mateix estich alegre y conformada... No es que no conega qu'essè de cera val més qu'essè de sèu; però ningú té culpa des sèu naxement, perque dexes a sa cuadra, jò fas llum a sa cuyna que no es un lloch tan despreziable com es ara axò, ¿que seria una casa sense cuyna? ¿còm menjarian es señós?»

—«¡Menjá! (respongué sa de cera.) ¡Y que vòl dí menjá? Menjá es una de ses còses més insignificants de sa vida. Lo esencial es sa societat, ses visites, ses reunions, es balls, ses tertulies, axò es es vertadé viure: brillá y veure brillá, vat'aquí perque som nades, y axò es lo que jò fas a tota hora; per lo mateix en es ball d'anit jò estaré a sa sala bona amb totes ses méues germanes.»

Còm de *facto*, aquell dia tragueren des rebòst totes ses candelas, y entre ses altres sa de sèu; sa qui la tragué va essè sa senhora de la casa, una gran dama, tota una complesa, que no tengué estuguedat de tocarla amb ses séues mans, y la dugué ella mateixa a sa cuyna. Allá dedins justament hey havia un pòbre infantó amb una panera en es bras, y sa senhora ley va fé omplí de patates, y hey afegí una lliura de sahim y un poch de fruyta.

—«Dúu a ta mare, fiyó, (li deya); y donalí també aquesta candela; sé que fa feyna fins a alta hora de la nit, y ja's seguí que no li vendrá malament.»

Quant aquella bona senhora deya tals paraules, entrá dins sa cuyna sa séua neteta, y tota gojosa exclamá:

—«A mí tampoch no'm colgarán fins que sia ben tart, perque tench d'essè en es ball, y m'han de posá un vestit de seda amb adornos coló de ròsa.»

¡Quina alegría brillava en s'hermosa careta d'aquella nina! No hey ha en el mon cap *bugia* que fassa una claró tan pura qu'es puga compará amb sa d'ets uys d'un infant. Heu repará sa candela de sèu y pensa entre sí mateixa:

—«¡Quina resplandó tan alegre! May més la podré olvidá, may més tornaré veure una còsa igual.»

La posaren dins sa panera y es ninet pòbre partí cap a ca-séua.

—«¡Ahont me dién? (pensava sa candela); ja's seguí qu'aniré a pará a un pòrxo ó a un botigó, ahont no hey haurá ni un mal canalòbre de fusa, mentres que sa méua companera de cera, brillará vanitosa en mitx de plata y òr, y tindrà s'honra d'espargí sa claró de munt persones de sa més alta noblesa. ¡Qu'hey farém? sa méua estrella heu ha volgut axí; per axò m'fèren de sèu y a ella de cera.»

Axí va essè; la dugueren a un piset qu'estava just a s'enfront de sa gran casa d'ahont acabava de sorti. En aquell auberjo hey vivia una pòbre viuda amb tres infants, que quant rebé sa llimosna exclamá:

—«¡Quina senhora tan caritativa! ¡Déu la beneyesca! ¡Que m'vindrà de bé

»aquesta candela; lo manco durará fins à mitja nit!»

Quant se fé fosc l'encengueren.

—«Ch!... Chi!... Chiii!... (digué espiretjant de rabia,) ¡quins lluquets empran en aquesta casa! ¡quina pudó qu'»fan!»

Al mateix temps encenían sa lluminaria a sa casa rica de s'enfront, y des cap d'un poch sa claredat que travessava p'es vidres omplia tot es carré; llavò rodaren es carruatges que duyan es convidats, y a la fi sonaren ses primeres nòtes de s'orquestra:

—«Ara comensan, (digué sa candela de sèu.) ¡Amb a quin gòtx deù brillá ara mateix sa cara d'aquella nineta! Messions posaria qu'ets séus uys eclipsan sa claró d'aquella candela de cera tan pagada de sí mateixa. ¡Ah, no: ja no veuré may una resplandó tan hermosa com sa lluentó d'aquells uys.»

En aquell instant entrava sa fiya més petitona de sa viuda qu'era també una nina ben garrida, y, després d'abassá es séus germanets los deya a s'oreya amb gran misteri:

—«¿Que no endevinau qu'hem de menjá anit, ara mateix... ¡Patates frites amb sahim!»

Y s'alegría més intensa il·luminá aquella careta agraciada. No estava més gojosa sa nina de sa casa rica quant deya:

—«Tench aná en es ball y m'han de posá un vestit de seda amb adornos de coló de ròsa.»

—«Ja es seguí que deù essè una gran còsa axò de menjá patates frites,» va pensá sa candela qu'estava tota encantada d'havé pogut torná veure sa resplandó xalesta d'ets uys d'un infant, y per doná mòstra des pler que tenia torná a espiretjá just axí mateix com s'altre vegada qui tenia malicia, perque ses candelas no tenen més qu'un sol llenguatge per expressá tota casta de sentiments.

Pararen taula y tragueren ses patates frites. ¡Quina vega! ¡Quin sopá tan rich y saborós! Per derreria tocá una poma a cada infant, y quant l'hagueren acabada, sa nina més petita va dí s'oració:

—«Gracies vos fas, Senó, d'haver-mos dat que sopá, donaune à tota criatura que bé y mal mos vòl. Amen.»

—«Ma-mare, (digué en seguida), no es vè qu'avuy l'he dita ben bé.»

—«Es nins que tenen conexement no s'alaban may; ara no has de pensá més qu'en Deu nòstro Senó qu'anit ha volgut que tenguessem tan bon sopá.»

Sa viuda dugué ets infants à n'es llit, los doná una besada à n'es front à cada un, y se dòrmiren còm uns angetlets. Se torná à seure baix des vetladó, y plèna de forsa perque pensava amb sos seus fiyets, va cosí fins à la mala hora de la nit.

A sa casa rica de s'enfront es canalòbres y salomons reflectian colós y llum; perque encara sonavan ses tonades melodioses de s'orquesta; però en camvi, sa lluna desde el Cèl repartia sa claró per un igual demunt ses cases des richs y ses des pòbres.

—«Ben agradable es estada sa nit, (digué per si mateixa sa candela de seu) »y fins y tot dupt molt que sa mèua »compañona l'haja passada més bé dins »es cañelló de plata. Axò voldria sèbre »abans d'acabá de consumirmè tota.»

Just quant s'anava à apagá tengué una visió. Li aparegueren ets uys de ses dues nines, animats de sa mateixa resplandó, à pesá de que à n'es de sa rica s'hi reflectia sa claró ufanosa de cent bujies y à n'es de sa pòbre solament sa modesta claró d'una candela.

Y aquí acaba s'història perque sa candela morí: però, ¡quantes còses degué pensá al temps de s'agonia! Degué conexe qu'una vida pòbre modesta y trabayosa es molt més útil que sa des richs y potentats; qu'es pobrets també tenen alegries en aquest mon y que son molt més pures y molt més dolces, encara que còstan manco que ses des señós; qu'es plers de sa caritat son sobre tots es plers d'aquesta tèrra, que.....

Si tot axò pensá sa candela ¡quina mòrt tan dolxa degué tení, tan dolxa còm sa d'ets pobrets qu'han viscut treballant y resant! ¡Deu los beneyesca!

***

MONEYES.

Duen sa mona es borrratxos;
Y al pintó de mamarratxos
¡Pintamones! tothòm crida;
Mona à s'animal que té
Quatre mans y es falagué;
Y al que fá lo que vèu fé;
Mona à s'atlòta garrida
Diu tota sa patulèya;
Y à n'es qui es lletx, moneyòl;.....
Y creu qualcú, pòch devòt,
Qu'Eva foneh també monèya.

Aquella qu'en tot lo dia
Des locadó no es mouria
Escuses d'espolsarló;
Que feyna no'n tóca may,
Que gestos fá en es miray,
Qu'es pòsa vestit de fay
Sòls per sortí en es balcó;
Y que per no essé tan fèya
Sa pinta molt y enfarina.....
¡Digaumè si aquesta nina
No fa amb axò sa monèya?

No menja més que patates,
Calsa molt bones sabates,
Dú richs vestits, capellet;
Jau à demunt mariagons,
Y es moix à dins es fagons,
Y sòl sopá de roagons.....
Però al teatro hey té palquet
Sa gent de la mossonèya,
Perque fa lo que vèu fé;...
¡Ara digaumè també
Si aquesta fa sa monèya?

¡No veys aquell pintorètxo?
Que per sopes ni escabètxo
Sòls no guaña, y diu que té
Tantes y tantes... llissons,
Y amb maña dona rahons
Per demostrá que millons
Dins molt pòch tèmps podrà fé....
Y tothòm li fa alulèyes
Mirant ses seus pintures,
Diguent:—«En lòch de criatures
Lo que fa es pintá monèyes.»

Aquell fent tant de rendèn
Dú de viña molt de bròu;
Que tot ròda li pareix,
Que té gran caló y fa fret,
Quant ja no s'aguanta dret
Veu més d'un llumaneret.....
Axò molt sovint succeheix
A més d'un de la probèya
Que sa dòna es mòr de fam.....
¡Digaumè si aquesta axam
Agafa ò no sa monèya?

Dona en el dia parès
Aquell que no sab dí tres,
Diguent lo que sent à dí,
Y escriu molts de desbarats
Perque ja may ha mirats
Llibres d'autors ilustrats
Ni en castellá ni en llatí;
Per axò de patulèya
Tracta à tothòm que 'l critica.....
Señy no'n té, ni gens ni mica,
Sòls cyma, còm sa monèya.

De més d'un ¡que no diria?
Ni en Deu, ni en Santa María
Creu, perque axí li convé;
Es des filosòfs de mòda
Que quant veuen que tot ròda,
No axí còm los acomòda,
Per podè fé bon papé,
(No per curá sa morfèya
Que tenen en el còr seu)
Diuen:—No som fiys de Déu
Si no fiys d'una monèya.

Qu'amb sos balls y gòig y festes
Feym de monèyes molt llestes,
Es còsa més ben provada
Que de papé es fé doblés;
Qu'es fan richs es tavernés,
Qu'es fa tot per s'interés
Y que no feym sa Coleada.....
De confitets de retjèya
Ni hey ha un còvo apareyat
Per aquell qu'haurá pensat
Qu'al morí feym sa monèya.

UN FERIT D'ALA.

UN ESTODIANT EN TEMPS DE BALLS.

S'any ja comensa à doná pròves de que s'arramba sa primavera. Sa nòstra mare la tèrra ja se presenta tota enllestida de verdesca còm una joveneta que acaban d'allargarla. Es sembrats li han posat un vestit coló d'esmeralda y ets ametllers li han teixit una corona d'hermoses y blanques flòrs. Sa sanch comensa també à animá ses cames des joves y ets estodiants que son joves y tenen cames s'han posat à ballá.

Ses assignatures d'alguns d'ells fecundades per dits balls comensan à trèure flò, que més tart produhirá aquella fruyta que los vé tan à revés-pèl es cobirla devés es Juny.

Ben segú qu'aquesta temporada es quant es traginés y corréus passan y traspasan més cartes d'estodiants pagesos plènes d'oracions, rahons y sermons quantre es serrons des seus pares, per veure si los arrebassaran un duro ò dos à escuses de comprá llibres. Y es pòbres pares fènt de la garra pòta, des llevant ò d'es ponent trèuen es doblés per enviá à n'es seus fiys creguent que son per s'estudi ò per pagá sa mensualitat à n'es mèstre.

No tots ets estodiants son tan trapasés però n'hi ha qualcun que si son pare se torba à enviarlos, s'en vá à fé sa mateixa cansoneta à un compaño, y aquest carregat de bona fè creu amb ses seues paraules, pòsa sa ma à sa butxaca y li dona es doblés que li demana. Passa un dia y en passa un altre y tot son escuses de que no ha cobrat encara, y ni esperanses li dona de tornarlos qu'es lo més mal; perqu'es doblés que li va dexá encollats amb altres de sa casa de prestamos varen servi per acompanyá la dama de sus pensamientos à n'es balls, per pagarli es falces y per beure amb ella un parey de copes, tot à la salut d'aquell pòbre, que sense ballera es es qui balla de bòndeveras, encara que no sápija cap jota ni mazurca.

¡Y després d'aquest gran adelanto de sèbre fé ballá un compaño que no es balladó dirán molts qu'ets estodiants no progressan?

S'acaban es balls y còm se solen fé

coneguts de sa senyora A ó B, tenen qu' havè d'anà cada vespre à baix de sa séua finestra à rallá amb ella y d'aquest mòdo empenhan s'añy y arriban à n'es Juny.

Poreu pensá, lectors, un estudiant que fa axò quina nota treurà à n'ets exámens, y quina casta de present donará à son pare quant arribà à la vila y el tròb suant y batent demunt s'era fent ballá ses mules perqu'es seu fuy puga tornà à fé ballá ses atletes dins Ciutat.

UN MAGRE.

UN BALL.

Eram es dos de Febré
Nit de frèt y desfressats,
Y uns quants capets esllorats
Mos desfressarem molt bé.

Una es posá es cubertó
De donás amb un arruix,
Y s'altre se fé un cambuix
Amb randes de lo milló.

Quant varem está enlestides
A n'es ball varem partí,
Y allá, ¡que vos tench de dí!
No estarem gens adormides.

De ses bromes que vatx dā
Sempre m'en recordaré,
Un missé va essé es primé.
¡Ay! qu'el férem enfadā.

Quatre ò cinch l'enrevoltarem
Y tantes n'hi'm varem dí
Que quant forem à la fi
Casi, casi, l'atuparem.

De tant de jiseá tenia
Es cervell fora des llòch,
Ses oreyes còm à fòch,
Y es carcabòs que'm covia.

Moltes més bromes donarem,
S'entén, sense agraviá:
Les quatre varen tocá
Y d'aquell ball mos n'anarem.

Es dia dos de Febré
Molt mos varem devértí,
Però no crech tornarhí
A ballá, fins l'añy qui vé.

UNA SEUVATGINA.

XEREMIADES.

El señó Administradó de Corréus tot-duna que lletgí ses nòstres queixes mos passá una carta molt atenta dirigida à corretgí ets abusos que nòltros deplo-ram. Li agraphim s'interés gran que l'anima perque no sufreixca estravió es nòstro periòdich y es zèl que demòstra p'es bòn servici que dignament té à son

carrech. Tots ets Administradós de sa península haurian d'essé còm ell.

***

Hem rebut y l'agrahim molt, un'aten-ta invitació del señó Don Miquel So-cías y Caymari, president des *Círculo Mallorquí*, convidantnos à n'es Balls de Máscaras qu'ha de celebrá aquella distingida Societat.

Desitjam que sian lluhits còm heu sòlen essé sempre y per pòca lleguda que tenguem procurarém assistirhí.

***

Hem rebut també sa Memòria pu-blicada p'es *Camí mallorquí* donant conta de s'estat pròspero en qu'es tròba.

El felicitem per aquest motiu y li donám les gracies per sa séua atenció.

***

Tres periòdichs nòus mos han fét sa primera visita aquesta setmana tots tres dignes y completament d'es nòstro gust.

Los agraphim sa visita que tornarem totduna y los desitjam una llarga y ven-turosa vida.

S'anomenan *El Constitucional*, *El Boletín de la Escuela Mercantil de Ma-lorca* y el *Boletín de la Sociedad Tipográfica de Palma*.

***

Hem rebut sa *Revista Católica* de Barcelona, digne periòdich qu'honra s'imprenta que'l compón y més encara à ses persones que'l publican. Li desit-jam molt de fruyt y vida llarga.

***

L'Opinió mos crida perque li ajudem amb sa séua feyna per consegüé que se derrib una còsa còm una paret qu'hey ha adossada à un costat de sa Llónja.

Nòltros sentim moltíssim no podé com-plaure à sa nòstra companera perque pen-sam just lo contrari qu'ella pensa.

Nòltros trobam que'n lloch de fé tomá sa paret de que se tracta, es necessari prende una medida més radical y que creym será més fácil de consegüé; y es que se tir abaix sa Llónja y sa conservi còm una relliquia sa preciosa paret; promemetent desd'avuy comensá una cam-paña qu'esperam tendrá mes efècte que sa de sa nòstra companera.

¡Y heu conseguirem! ¡Vaja si heu conseguirem! Vòltros no conexeu L' Ig-norancia..... *mallorquina*.

***

—Juana Maria, pesém dos quintás de bacallá per durmen à la vila.

—Entrau, l'amo, y m'ajudareu.

—Trèu sa romana aquí defòra y el pe-sarem al portal, perque ja es casi fosch y no veurás ses retxes.

—Perdonau. Jò no hey puch pesá en es carré.

—¿Y perque no?

—Perque sa méua romana, segons me deya un Municipal perd es *quilibrium* en pesá defòra.

—¿Qu'es dolenta?

—¿Qu'ha d'essé! Ell es de ses nòves.

—¿Que no está pajellada?

—Ja'u crech. Jò la fas pajellá cada aña p'es pajalladó majó de La Sala. Pròu bòn doblés que'm còsta.

—Ydò si es bona y pajallada, trèu sa romana aquí defòra y fassem via.

—Perdonau, l'amo, ja vos he dit que no podia. Sa méua romana se costiparia si l'emprava al mitx des carré.

—Ja'u ets xembla. ¿Y qui t'ha farcit de tal casta?

—Es Municipal des barri.

—¿Y tú que tot t'ho creus? Te farian creure que la Mare de Deu ha nòm Juana.

—També me va dí que per pesá defò-ra era precis fé veni sa des Pès del Rey.

—¡Ah! Ara t'entenç.

—No veys que sa romana del Rey es d'un altre metrall.

—Sí. Una romana de ferro còm sa téua, que cercan ferla torná de plata à fòrsa de broñirla.

En arribá à la vila heu tench de contá à n'es nòstro Batle que sempre probetja.

***

Sa senyora Retjoleta número 1 d'aquell carré tan estret que mira à n'es ponent fa sèbre à ses séues germanes y conegudes que s'es mudada à s'entrada nòva d'es costat desfressada de véya; perque à sa botigueta qu'ha estat fins ara s'hi ha mudat el señó núm. 3 per fé sa competència à s'altre señó núm. 3 que té al seu costat.

***

El dia d'avuy à Palma hey ha sèi periòdichs diaris, dos que no ténen dia fieso, dos semanaris y creym que qua-tre mensuals. Total 15. Molt de bé pò-den fé si vòlen.

JAMECHS

D'UNA FADRINA VEYA QUE NO S'HA POGUDA CASÁ

¡¡Mumareta!! ¡¡Mumareta!!
Ja me vareu avisá,
Tant de mon, no't casará;
¡¡Tonineta!! ¡¡Tonineta!!

En es ball ben enflocada,
Clenxa féta, no't dich rès,
No hey havia cap pagès
Que'n mirás boca acopada.
—«¡Axò es una gran monada!
¡Oh, Jesús, qu'ets de maqueta!
Li faria s'espall-leta
Si es seu mon me dugués pá.»
¡Jò que més creya agradá!
¡¡Mumareta!! ¡¡Mumareta!!

Es puputs jò cada dia
Tres vegades los me feya,
Per fé sa cara vermeya
Colós y polvos tenia;
Es cosset molt m'estreñia
Per podè més agradá.
Però es jovent va pensá
Que no 'n tenia goleta.
¡¡Mumareta!! ¡¡Mumareta!!
Ja me vareu avisá.

Quant hey pens fas flamadeta.
¡A cap hòmo jò agradá!
He quedat tota soleta.
Debades vatx aná estreta,
En vá llòses vatx pará,
Ni un tort vatx podè agafá,
May me farán espal-leta.
¡¡Mumareta!! ¡¡Mumareta!!
Ja me vareu avisá,
Tant de mon no't casará.

No era rica, y em dexava
Si me veyá un señoret;
Si era pòbre no'm mirava
Perque es creya no té tech.
Jò de rabi ja conech
Qu' he perduda sa xaveta.
¡¡Mumareta!! ¡¡Mumareta!!
Ja me vareu avisá,
Tant de mon no't casará.
¡¡Tonineta!! ¡¡Tonineta!!

JUANET DES CAFÉ.

COVERBOS.

Axò era un pare que tenia un fiy que estodiava à Ciutat, y un dia que s'estodiant era à ca-séua en tèmps de punt, vé que son pare feya estelles à un mal rebassòt fènt uns alèns molt espèssos, y mirantlosè tot plè de delit, li digué:

—Mon pare, ¿voleu que vos ajud?

—Sí, (y li tirá sa destrat en terra.) Vaja, jás.

—Veys, mon pare, jò no necessit destrat; vos preniula, pegau, y jò faré ets alèns.

—¡Ah, fiyet! Ja no vuy que vajes pús à Ciutat, perque tròp qu'has après massa.

***

Explicava un Catedràtich una lliissó de Geografia política; y entre altres còses, digué qu'Inglaterra tenia possessions per totes parts.

—Ydò, deù essé més gran que tot el mon, (respongué un deixeble.)

***

S'Ajuntament d'un pòble havia de teni junta y avisaren un Retgidó que feya de Batle à un llogaret; y sa séua dona mentres li ensallava s'ase y ell se vestia, li deya:

—He de veure si hey dirás *de prim*; que no perque ets un illocarroné s'en han de podè riure de tú. Heu tench de

veure si en sortirás bé des *trunfos*.

Pujá demunt s'aset y s'en aná cap à la vila. P'es camí pensava amb lo que li havia dit sa dona qu'hey havia de dí *de prim*, y creguent que lo més prim era un tèl de cèba se dá per satisfet perqu'havia agafat es fil de ses misterioses paraules de sa dona.

Arribá à la vila y tot ufanós s'en aná à La Sala, fermá s'aset à una estaca, entrá dins sa casa de la vila y trobá totes ses *columnes* des pòble reunides. Des cap d'una estona que l'homo escoltava lo qu'aquells *héroes* disputavan, es Batle majó li preguntá:

—¿Y vos, germá, qu'hey deys amb axò?

—Jò.... jò hey dich tèl de cèba.

Y tothom quedá en derré sense sèbre ahont feria aquella respòsta, però quant heu afinaren tots esclafiren de riayes y se *levantó la sesión*.

***

Examinantsè de Geografia un atlòt un poch curt de gambals, es Catedràtich li preguntá:

—¿Sa terra qu'es mòu?

—No señó, (respongué éll.)

—Homo, (replicá es Catedràtich) ¿còm heu coneys?

—Perque ca-nòstra sempre ha mirat à n'es Llevant.

***

Un homonet que tenia fama de no aná casi may tot sòl, entrá dins una taverna y amb veu aygordentera, digué:

—Damam una cuarta, atlòta.

Ley donaren y amb una tìmbola la s'etzibá.

—Ara aquesta tota sòla té pò; damen un'altre y li fará compaña.

Ley mesuraren y no tocá cañó.

—Ara totes dues se barayan; masuramèn un'altre y les departirá, (torná dí amb sos uys que li espirel'javan y llepantse es mòrros.)

Ley donan, y, fins que n'hi hagué gota.

—Ara totes tres s'han girades quantre mí, (exclamá l'homo mitx terbol.)

Ses comes li feran flaca y, *pataplum*, pegá un esclat que per poch s'espoltreix es cervell.

***

Un atlòt à ne qui amassolavan fòrt ferm pensant qu'era un altre, riguent à més no podè, deya:

—Ja hey quedarán burlats, quant vorán que m'han prè per un altre.

ANUNCI.

Havent rebut quexes d'alguns suscriptós que no rèben es números, segons solian abans à domicili, fèym present que tots es qui vulgan es periòdich à ca-séua se servescan dexá nòta de seïnes des séu domicili, à s'Administració des mateix, à can Rotger de sa Cadena de Cort, 11.

PORROS-FEYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Qui ca essé es pare y sa mare d'ets flys del Cebedeo?*

SEMBLANSES.—1. *En qu'hey ha escales.*

2. *En que enròca.*

3. *En que té prenses.*

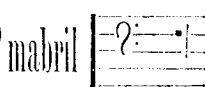
TRIÀNGUL.....—*Rosari-Rosar-Rosa-Rós-R. O.-R.*

LOGOGRIFO.....—*Carros-Corró-Roca-Còr-Cu-C.*

FUGA.....—*Segons s'ase s'aubardá.*

ENDEVINAYA.....—*Una calsa.*

GEROGLIFICH.

348
1041 non

NAUJ SUOT.

SEMBLANSES.

1. *¿En que s'assembla una clau à un clau?*

2. *¿Y un llòro à un ca?*

3. *¿Y es ridiculs à n'es bufons?*

4. *¿Y ses polles del dia à n'ets indiòts?*

DUCH D' ETCHER.

QUADRAT DE PARAULES.

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

Omplí aquests pichs amb lletres que llegides horizontal y verticalment, digan: sa 1.ª retxa, una paraula castellana; sa 2.ª, un nòm de dona; sa 3.ª, un seudònim de L'IGNORANCIA; y sa 4.ª, lo que tots tenim.

ELL.

PREGUNTES.

1. *¿Quin es es nòm d'animal volàtich que lle-git en castellá té ses cinch vocals?*

2. *¿Qu'es lo que més incomòda à n'ets esto-diants p'es Juny?*

3. *¿Qu'es lo que Deu no té y jò sí?*

UN ESTODIANT DE LA SOPA.

FUGA DE CONSONANTS.

.e..a.o .e .a.a . .o.i.e .e .e.. .o .a. .e..e .o.a.i
.e. .e .e..a.e..

ELL.

ENDEVINAYA.

Me darian gran conhòrt

Si'm volguessen explicá

Quin es s'animal qu'hey ha

Que'n tocarló ja fa es mòrt.

PER D'ARIANT.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

ELL.—Hey anirà.

Jò som jò.—Lo mateix.

Duch d' Etchem.—No hey pòt aná tot per lo mal garbat; veurem d'aprofita qualque còsa.

Banabufá.—Heu posarém à poch poch.

Un Pagès.—En podè heu esmenarém y posarém

Bú Coca.—S'apropiarà lo que se puga.

Juanet de Plasse.—Gracies per tot.

Juanet des café.—Endevant. Rebut lo nou y en podè hey anirà.

J. des Castell.—Triarém.

Un Atrèct.—Corretgit s'aprofitarà.

En Querques.—Está bé. Hey sortirà.

Quidam Ignarus.—Descansi. S'etxaminará.

M. M.—Quedarà servida y no sia tan poruga.

18 FEBRÉ DE 1882

Estampa d' En Pere J. Gelabert.